

РЕШЕНИЕ

№ 2964

гр. В., 23.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., 43 СЪСТАВ, в публично заседание на девети август през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Татяна Лефтерова

при участието на секретаря Димитрина Илк. Димитрова
като разгледа докладваното от Татяна Лефтерова Гражданско дело № 20233110105793 по описа за 2023 година
за да се произнесе, съобрази следното:

Производството по делото е образувано въз основа искова молба на Д. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: *****, с която против „И.-МК“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** са предявени иски с правно основание чл.344, ал.1 т.1 и т.2 КТ, за признаване за незаконно уволнението на ищеца, извършено със заповед № 018/11.04.2023 г. на ответника и на извършеното с нея уволнение на ищеца, за възстановяване на ищеца на заеманата до уволнението длъжност при ответника - „продавач консултант в магазин“. Претендират се разноски.

В исковата молба се излагат следните обстоятелства:

До датата на прекратяване на трудовото правоотношение със заповед №018/11.04.2023 г. на работодателя, ищецът заема при ответника длъжността „продавач консултант в магазин“. Трудовият договор е за неопределено време, след изтичане на определения шестмесечен срок на изпитване, на осн. чл.70, ал.1 КТ /за периода от 01.04.2016 г. до 30.09.2016 г./. Ищцата работи при ответника на 8-часов работен ден, при петдневна работна седмица. При сключване на трудовия договор е предвидено тя да ползва годишен платен отпуск в размер на 20 дни, както и към трудовото възнаграждение да се начислява допълнително такова, в размер на 0,6% за всяка година професионален опит и трудов стаж.

С предизвестие изх. №1/02.03.2023 г., получено от ищцата на 05.09.2022 г., ответникът я уведомява, че прекратява трудовото правоотношение в 30-дневен срок, поради обективна невъзможност за изпълнението му. На 11.04.2023 г., на Г. е връчена уволнителната заповед, с която, считано от същата дата се прекратява нейният трудов договор, с основание - обективна невъзможност за изпълнението му. Последната е обяснена с това, че дейността, която изпълнява ищцата се прекратява, тъй като е прекратен

договорът за франчайз, сключен от ответника с друго търговско дружество.

Според ищцата, уволнението е извършено незаконосъобразно. Намира, че от обстоятелствата, изложени в заповедта, може да се направи извод за престой, причинен от икономическата обстановка, различна от тази, при която е сключен трудовият договор. Спряна е работата – обективно състояние, което не може да се приравни на невъзможност, тъй като при събдяване на определени условия, работата може да бъде възобновена. Не са налице независещи от волята на страните, причини, довели до невъзможност за реално изпълнение на трудовия договор. Твърди се, че всички останали нейни колеги са прехвърлени на работа в друго търговско дружество. Намира, че работодателят цели заобиколяне на закона, с оглед обстоятелството, че към датата на трудовото правоотношение, ищцата ползва отпуск на осн. чл.163, ал.1 КТ, без да съобрази, че единствената възможност за прекратяване на трудовия договор, съгласно нормата на чл.333, ал.6 КТ, е на основание чл.328, ал.1, т.1 КТ. Като прекратява трудовото правоотношение на различно основание – чл.328, т.12 КТ, ответникът нарушава законовата забрана.

В срока по чл.131 ГПК ответникът представя писмен отговор, с който признава основателността на исковете по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ. Заявява, че след получаване на препис от исковата молба, страните по делото са пристъпили към доброволно решаване на спора, но споразумение не е постигнато поради пречки от обективен характер.

В открито съдебно заседание страните се представляват от упълномощени процесуални представители, като същите поддържат заявените писмени становища. Макар изричното признание на предявените искове от страна на ответника, ищецът заявява, че не желае постановяване на решение, при признание на иска, по реда на чл.237 ГПК.

Варненският районен съд, след преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено, от фактическа и правна страна, следното:

Съдът е сезиран с трудов спор по смисъла на чл.357 КТ, при твърдение за съществувало между страните трудово правоотношение. Предявени са при условията на обективно кумулативно съединяване искове с правно основание чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ. Същите са допустими, предявени са в срока по чл.358 ал.1 т.2 КТ, ищецът е активно легитимиран да ги предяви. Налице е и пасивна легитимация на ответника като бивш работодател на ищеца, за който се твърди, че е издал незаконосъобразна заповед за прекратяване трудовото правоотношение на ищеца.

По делото не се спори, а и от представените с исковата молба и приети от съда като доказателства трудов договор № 001/01.04.2016 г. и допълнително споразумение към същия от 01.02.2022 г. се установява, че за периода 01.04.2016 г., до прекратяването му с изтичане срока на предизвестieto, между страните по делото съществува трудово правоотношение, по силата на който, ищцата заема при ответника длъжността „продавач-консултант в магазин”. Съгласно уволнителната заповед, трудовото правоотношение на Д. Г. е прекратено от страна на работодателя, с изтичане на срока, на отправеното до работника едномесечно писмено предизвестие, получено от ищцата на 10.03.2023 г. Установено е, че към

датата на връчване на заповедта за уволнение, ищцата ползва отпуск по чл.163, ал.1 КТ.

Видно от посоченото в оспорената заповед №018/11.04.2023 г., трудовото правоотношение на ищцата се прекратява на основание чл.328, ал.1, т.12 КТ – поради обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Изложени са съображения, че същата е породена от следните обстоятелства: „прекратяване на договор за франчайз между „И. - МК“ ЕООД и „Й.“, считано от 01.03.2023 г., преустановяване дейност от страна на работодателя и закриване на търговския обект, в който служителът работи, който обект преминава с собственост на „Й.“, считано от 01.03.2023 г.“

Съгласно нормата на чл.328, ал.1, т.12 КТ, работодателят може да прекрати трудовия договор, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя в сроковете по чл. 326, ал. 2 КТ, при обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Това основание обуславя безвиновна фактическа невъзможност за изпълнение на трудовия договор между страните и тя ще е налице, когато е възникнала нова обстановка, при която реалното изпълнение на трудовия договор е станало невъзможно по причини, извън волята на страните по договора /така - определение № 348 от 7.03.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3570/2022 г., IV г. о., ГК, решение № 218/17.03.2010 г. на ВКС по гр. д. № 984/2009 г., III г. о. и решение № 342/04.10.2011 г. на ВКС по гр. д. № 11/2011 г., IV г. о./.

Законността на уволнението се преценява с оглед конкретното основание за уволнение към момента на извършването му, а не с оглед настъпилите впоследствие обстоятелства /в този см. решение № 504/13.07.2010 г. по гр. д. № 1336/2009 г. на ВКС, III г. о./. От анализа на събраните по делото доказателства, съдът приема, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата, не е налице обективно непреодолима пречка за реално изпълнение на трудовия договор, която да обуслови прекратяването му на основаниято, сочено в уволнителната заповед. Касае се за прекратяване на облигационен договор, сключен между работодателя и трето лице, което макар да има отношение към мястото, на което ищцата изпълнява трудовите си задължения, не би могло да се приравни на пълно прекратяване на дейността, на работодателя. Видно от извършена справка в ТР, дейността на дружеството – работодател не е прекратена, поради което изпълнение на трудовия договор е възможно, като това изцяло зависи от волята на страните. Обстоятелството, че работодателят не може да осъществява дейност в конкретен търговски обект, далеч не означава, че е налице обективна невъзможност за изпълнение на трудовия договор. Изричното признание на исковете, от страна на ответника има доказателствено значение, което съдът преценява, с оглед на всички обстоятелства по делото /решение № 98 от 21.03.2011 г. на ВКС, IV г.о., по гр.д. № 952/2010 г./. Тъй като същият е признал неизгодни за него факти, релевантни за спорното право, съдът го кредитира като обективно и кореспондиращо с останалия доказателствен материал по делото. За пълнота на изложението, съдът следва да посочи, че по делото не се събраха каквито и да е доказателства в подкрепа на твърдението на ищцата за нейното дискриминационно третиране, извършено от страна на работодателя, в разрез със законовата забрана по чл.8, ал.3 КТ.

При горните доводи, съдът намира, че заповед № 018/ 11.04.2023 г. на

ответника, с която трудовото правоотношение между страните е прекратено, на основание чл.328, ал.1, т.12 КТ, е незаконосъобразна, а извършеното с нея уволнение е незаконно. Предявеният иск с правно основание чл.344, ал.1, т.1 КТ е основателен, поради което същият следва да бъде уважен. Предвид уважаване на главния иск, основателен се явява и предявеният акцесорен иск с пр. осн. чл.344, ал.1, т.2 КТ – за възстановяване на заеманата от ищцата до уволнението длъжност при ответника – „продавач-консултант в магазин”.

С оглед изхода от спора и на осн. чл.78 ал.1 ГПК, в полза на ищеца се следват сторените разноски. С молба по делото, пълномощникът на ищеца е отправил искане за присъждане на адвокатско възнаграждение в минимален размер, като сочи, че доверителят му изпитва финансови затруднения. На основание чл.38, ал.2 ЗА, ако в производството насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение, като съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. С оглед това правило и на основание чл.78, ал.1 ГПК вр. чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1/2004 г. и ПМС № 497/29.12.2022 г., ответникът следва да бъде осъден да заплати на адв. Г. Т., сумата от 780 лева за адвокатско възнаграждение.

На осн.чл.78 ал.6 ГПК ответникът следва да заплати по сметка на ВРС, дължимата за производството държавна такса по двата неоченьяеми иска, която съдът определя в размер на 50 лв. за всеки иск или общо сумата от 100 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ, на основание чл.344, ал.1, т.1 КТ, уволнението на Д. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: *****, извършено със заповед № 018/11.04.2023 г. на И.В. И. – управител на „И.-МК“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****.

ВЪЗСТАНОВЯВА, на осн. чл.344, ал.1, т.2 КТ, Д. Г. Г., ЕГН *****, с адрес: ***** на заеманата преди уволнението длъжност – „продавач-консултант в магазин”, при работодателя „И.-МК“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****.

ОСЪЖДА „И.-МК“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати на адв. Г. Т. - ВАК, сторените разноски по делото в размер на 780 лева, на основание чл.38, ал.2 ЗА вр. чл.78, ал.1 ГПК.

ОСЪЖДА „И.-МК“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** да заплати по сметка на ВРС, държавна такса в размер на 100 лева, на основание чл.78, ал.6 ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Окръжен съд - В., в двуседмичен срок, който тече от датата, на която съдът е посочил, че ще го обяви – 23.08.2023 г., на основание чл.315, ал. 2 ГПК.

На страните да се връчи препис от решението, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – В.: _____